

Arrest

nr. 253 450 van 26 april 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 september 2020 die het recht op verblijf van meer dan drie maanden intrekt zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 januari 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 11 januari 2011 toe op het Belgische grondgebied en diende diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 12 juli 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep

weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 30 oktober 2012 (RvV 30 oktober 2012, nr. 90 832).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 9 november 2012 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) en op 25 maart 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

1.4. Verzoeker trad op 28 september 2015 in het huwelijk te Lissabon.

1.5. Verzoeker diende op 12 november 2015 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Portugese echtgenote (bijlage 19ter).

1.6. Verzoeker werd op 23 mei 2016 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.7. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie trof op 25 september 2020 een beslissing die het recht op verblijf van meer dan drie maanden intrekt zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker werd hiervan op 12 januari 2021 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BESLISSING DIE HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN INTREKT ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 44, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt het verblijf ingetrokken van:

Naam: A.(…)

Voorna(a)m(en): N.(…)

Nationaliteit: Pakistan

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Rr: (…)

Verblijvende te: (…)

Reden van de beslissing:

Betrokkene vroeg op 12.11.2015 het verblijfsrecht aan in functie van zijn vermeende echtgenote, de Portugese onderdane C.(…) D.(…) S.(…) E.(…) C.(…) ((…)). Ter staving daarvan legde hij een huwelijksakte voor opgemaakt op 28.09.2015 en geregistreerd in ‘Loja Do Cidadão Lisboa II restauradores’. Uit informatie van de Belgische ambassade te Portugal blijkt echter dat dit kantoor ‘Loja Do Cidadão Lisboa II restauradores’ reeds sinds 31.12.2013 werd gesloten (zie daartoe de informatie van de ambassade in het administratief dossier). Vandaar dat de voorgelegde huwelijksakte niet rechtsgeldig kan zijn.

Overeenkomstig art. 44, §1 kan de minister of zijn gemachtigde het verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden intrekken en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten wanneer zij valse om misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. De voorgelegde huwelijksakte was wel degelijk een doorslaggevend document waarom betrokkene verblijfsrecht als echtgenoot werd verleend. Dat document was determinerend, vandaar dat heden het verblijfsrecht dient te worden ingetrokken.

Om dit rechtsgeldig te doen, dient overeenkomstig art. 44, §2 wel rekening gehouden te worden met een aantal humanitaire elementen. Betrokkene werd op 28.07.2020 per aangetekende brief aangeschreven om daartoe stavingsstukken voor te leggen. Uiterlijk voor 28.08.2020 werd betrokkene verzocht te reageren. Tot op heden hebben wij echter geen reactie ontvangen. Vandaar dat het redelijk is te stellen dat er voor betrokkene geen bezwaren zijn om deze beslissing te nemen.

Voor zover wij kunnen inschatten zonder medewerking van betrokkene bedraagt mijnheer zijn legaal verblijf in België minder dan vijf jaar. In verhouding tot zijn leeftijd kan gesteld worden dat dit verblijf betrekkelijk kort is, het grootste deel van zijn leven heeft hij in elk geval elders doorgebracht. Wat betreft betrokkens leeftijd kan opgemerkt worden dat hij noch bijzonder jong noch bijzonder oud is. Op zijn leeftijd mag worden verwacht dat hij kan afreizen naar eigen land of en derde land naar keuze alwaar hij legaal kan binnenkomen en verblijven om aldaar een nieuw (gezins)leven uit te bouwen. Wat zijn gezondheid betreft is ons niets ongunstig bekend. Zijn gezinssituatie is intussen achterhaald. De vrouw die prijkte om de huwelijksakte is van ambtswege geschrapt. Voor zover er, ondanks de vervalste huwelijksakte toch enige vorm van feitelijke relatie zou zijn tussen hen beiden, kan betrokkene uiteraard mevrouw volgen

naar het buitenland. Wat betreft betrokkene economische situatie beschikken wij, bij gebrek aan medewerking van betrokkene niet over enige gegevens. Wat betreft mijnheer zijn sociale en culturele integratie vermoeden wij dat er wel een zekere graag van integratie zal zijn, gezien betrokkene toch enkele jaren in België verblijft. Hij moet mensen leren kennen hebben, vrienden hebben gemaakt. Echter zowel wat betreft zijn eventuele economische activiteiten als zijn mogelijke integratie dient opgemerkt te worden dat mijnheer enkel de kans heeft gekregen dit op te bouwen door onder valse voorwendsels het verblijfsrecht te bekomen. Het zou niet fair zijn dat hij door op onrechtmatige wijze die kansen voor zichzelf te creëren, betrokkene daar nu verblijfsrecht zou kunnen aan ontfangen. Vandaar dat wij menen dat deze elementen, geen afbreuk kunnen doen aan deze beslissing. De mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong, daar weten we eigenlijk ook niets over. Echter, gezien de leeftijd van betrokkene, het feit dat hij geboren en getogen is in eigen land, er jarenlang moet gewoond hebben als volwassene, is het redelijk te stellen dat betrokkene de plaatselijke taal/talen nog goed beheerst en er zich makkelijk terug kan vertrouwd maken met de gebruiken, de mentaliteit, de levensomstandigheden. Betrokkene's verblijfsrecht wordt ingetrokken. De F-kaart dient te worden ingehouden.
DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 44, §§1 en 2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

"Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

1. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht; schending van art. 44 §1 en §2 Vw. en 62 Vw.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Dat de Staatssecretaris derhalve de bewijswaarde van de door verzoekende partij ingediende documenten miskent en hiermee de art. 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen miskent. De beslissing van de staatssecretaris wordt niet gedragen door de feiten van het dossier.

De voorwaarden die de wet stelt aan een gezinshereniging op basis van artikel 44 Vw. zijn de volgende:

"[§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan, het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden intrekken [...] wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

[§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Verzoeker legde de nodige documenten voor:

- Inschrijving en bekendmaking Belgisch Staatsblad – I. bvba – 2 juni 2020
- Luik B Belgisch Staatsblad – benoeming werkend vennoot
- Getuigschrift van woonst met historiek van adressen
- Attest Acerta
- Afrekening sociale bijdrage zelfstandige – 2015
- Portugese identiteitskaart mevrouw C.(...) D.(...) S.(...) E.(...) C.(...)

- F-kaart de heer A.(...) N.(...)

Op basis van deze documenten is het dus duidelijk dat het verblijfsrecht van verzoekende partij niet kan worden ingetrokken.

Evenwel nam de staatssecretaris de volgende beslissing:

'(...)

Verzoeker voldoet evenwel aan de criteria zoals bepaald in artikel 44 §2 Vw., zodat de weigering van de aanvraag van verzoeker manifest ingaat tegen de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekende partij heeft uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 44 §2 ingeroepen, doch de Staatssecretaris stelt dat deze niet van toepassing zijn.

De Staatssecretaris miskent hierbij de bewijswaarde van de door verzoekende partij aangehaalde argumenten.

Verzoekende partij heeft werk. Verzoekende partij voorziet door arbeid in zijn bestaansmiddelen. Het hebben van werk is wel degelijk een element van integratie en bewijst dat verzoekende partij geïntegreerd is.

Verzoekende partij spreekt immers Nederlands aangezien hij op het werk Nederlands dient te spreken en Nederlandse les heeft gevolgd. Wanneer men hier méér dan 5 jaar verblijft, kan men hieruit afleiden dat men volledig geïntegreerd is, zodat er wel een uitzonderingsgrond bestaat.

De argumentatie van de Staatssecretaris faalt in feite en in rechte omdat verzoekende partij wel degelijk aan artikel 44 Vw. voldoet.

Er moet derhalve worden geconcludeerd dat de Staatssecretaris ten onrechte de beslissing genomen en hierdoor het motiveringsbeginsel van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 44 Vw., en artikel 62 Vw. Schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht en verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

Ofschoon verzoeker zich in zijn middel steunt op de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat hij de motieven kent, doch betwist dat de gegeven motieven de beslissing kunnen dragen. Hij bedoelt met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt vanuit dit oogpunt onderzocht. Voor zover de verzoeker naast de materiële motivering, ook nog de formele motivering geschonden acht, kan hij dit niet op ontvankelijke wijze doen. Hij kent immers de motieven van de beslissing en uit er kritiek op (cf. RvS 25 september 2002, nr. 110.660).

2.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 44, §1, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetbepaling luidt als volgt:

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden intrekken wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf."

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris reeds in maart 2016 contact opnam met de Portugese vertegenwoordiging in Brussel naar aanleiding van de meertalige huwelijksakten die door Pakistaanse onderdanen werden neergelegd om hun verblijfsrecht erkend te zien in functie van hun Portugese echtgenoten omdat de stempel van de Portugese overheid ontbrak. De verantwoordelijke van de Portugese ambassade antwoordde op 12 april 2016 dat deze stempel dient te worden aangebracht. Bovendien deelde hij mee dat het bureau van de burgerlijke stand 'Loja do Cidadão dos Restauradores' sinds 31 december 2013 gesloten werd en dat de 'Conservatório de Logos' niet

bestaat. Verzoekers huwelijksakte bevat enkel een datum en een handtekening, maar er werd geen stempel aangebracht. Bovendien werd deze akte op 28 september 2015 in het bureau van de burgerlijke stand 'Loja do Cidadão Lisboa II- Restauradores' geregistreerd. De huwelijksakte betreft dus kennelijk een vervalsing.

Tevens blijkt uit het administratief dossier dat de gemachtigde van de minister op 28 juli 2020 een schrijven richtte aan verzoeker waarin hij op de hoogte werd gesteld van de mogelijke intrekking van zijn verblijfskaart en van het gegeven dat de huwelijksakte, die in het kader van de gezinshereniging werd voorgelegd, een vervalsing betrof. Dit schrijven werd op 29 juli 2020 per aangetekend schrijven aan verzoeker ter kennis gebracht. Er werd aan verzoeker gevraagd alle nuttige inlichtingen te verstrekken betreffende zijn verblijf in België, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, familiale situatie, zijn socio-economische integratie en zijn banden met zijn land van herkomst. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker op dit schrijven gereageerd zou hebben.

2.5. In zijn beslissing stelt de gemachtigde van de minister in de eerste plaats dat de voorgelegde huwelijksakte niet rechtsgeldig kan zijn waardoor het verblijfsrecht conform artikel 44, §1, van de vreemdelingenwet wordt ingetrokken. Verzoeker brengt niets in tegen deze pertinente overweging uit de bestreden beslissing.

2.6. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 44, §2, van de vreemdelingenwet schrijft het volgende voor:

“§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

In de beslissing wijst de gemachtigde van de minister op het feit dat verzoeker niet gereageerd heeft op het schrijven van 28 juli 2020 waarbij gevraagd werd om humanitaire elementen aan te reiken waarmee rekening diende te worden gehouden. De gemachtigde van de minister leidt hieruit terecht af *“dat het redelijk is te stellen dat er voor betrokkene geen bezwaren zijn om deze beslissing te nemen”*. Ingevolge een onderzoek dat de gemachtigde van de minister *proprio motu* heeft uitgevoerd, wordt vastgesteld dat verzoeker het grootste deel van zijn leven elders doorbracht en dat hij, gezien zijn leeftijd, nog kan worden verwacht dat hij zijn leven elders kan uitbouwen. Zijn gezinssituatie, zo vervolgt de gemachtigde van de minister, is achterhaald, omdat de vrouw ambtshalve werd geschrapt. Met betrekking tot zijn eventuele economische activiteiten en integratie wordt gesteld dat *“mijnheer enkel de kans heeft gekregen dit op te bouwen door onder valse voorwendsels het verblijfsrecht te bekomen. Het zou niet fair zijn dat hij door op onrechtmatige wijze die kansen voor zichzelf te creëren, betrokkene daar nu verblijfsrecht zou kunnen aan ontfangen”*.

2.7. Verzoeker weerlegt in zijn middel geen enkele concrete overweging uit de bestreden beslissing, maar beperkt zich tot een verwijzing naar stukken die hij zou hebben voorgelegd. Verzoekers beweringen vinden geen steun in het administratief dossier en hij toont niet aan dat hij deze documenten voor 28 augustus 2020 aan de beoordeling van de gemachtigde van de minister zou hebben voorgelegd. Uit de opsomming in zijn middel blijkt dat het in hoofdzaak gaat om de documenten die werden neergelegd naar aanleiding van de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) van 12 november 2015.

2.8. In zijn middel beweert verzoeker ten onrechte dat hij 'uitzonderingsgronden', zoals voorzien in artikel 44, §2, van de vreemdelingenwet, zou hebben ingeroepen. Hij stipt hierbij aan dat hij werkt, Nederlands spreekt en volledig geïntegreerd is omdat hij hier reeds méér dan 5 jaar verblijft. Uit niets blijkt echter dat verzoeker op een nuttig moment gegevens zou hebben overgemaakt die betrekking hebben op de elementen uit artikel 44, §2, van de vreemdelingenwet, zodat zijn kritiek elke grondslag mist. Bovendien blijkt uit de beslissing dat de gemachtigde van de minister wel degelijk rekening heeft gehouden met zijn tewerkstelling en integratie. De gemachtigde van de minister ging geenszins kennelijk onredelijk te werk door te stellen dat het *“niet fair”* zou zijn dat verzoeker, die zijn verblijfsrecht op grond van vervalste documenten heeft verkregen, dit zou kunnen behouden op basis van integratie die het gevolg is van kansen die hij op onrechtmatige wijze voor zichzelf heeft gecreëerd.

2.9. Er werd geen schending aangetoond van artikel 44, §1 en/of artikel 44, §2, van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN